

תת"ע 13035/05/23 - מדינת ישראל נגד מאיר סויסה

בית משפט השלום לתעבורה בעכו

תת"ע 13035-05-23 מדינת ישראל נ' סויסה
תיק חיצוני: 10158070440

בפני מאשימה
כבוד השופטת אסתר טפטה גרדי
מדינת ישראל
באמצעות עו"ד ליאור דוד
נגד
נאשם
מאיר סויסה
באמצעות עו"ד נתנאל מויאל

החלטה

1. הונחה לפני בקשה למחיקת כתב אישום מחמת התיישנות.

2. לאחר שהאזנתי לטיעוני הצדדים בדיון ועיינתי במסמכים שהגיש הסגור לאחר הדיון, הבקשה למחיקת כתב האישום, מחמת התיישנות, מתקבלת, מהטעמים הבאים:

3. סעיף 230 לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב] התשמ"ב-1982 קובע כלהלן:

"הודיע אדם לפי סעיף 229(א) שברצונו להישפט על העבירה, תישלח לו הזמנה למשפט תוך שנה מיום שנתקבלה הודעתו".

קרי, שני המועדים הרלוונטיים לעניין מרוץ ההתיישנות הם המועד בו התקבלה הבקשה להישפט ומועד משלוח ההזמנה למשפט.

ברע"פ 867/18 ראובן נתאי נ' מדינת ישראל (04.02.2018) נפסק שהמועד הקובע לעניין משלוח ההזמנה למשפט הוא מועד מסירת ההזמנה לדין. ראו דברי כב' השופט י' אלרון שם: **"לשונו של סעיף 230 לחוק ברורה, ועל פיה יש לשלוח את ההזמנה למשפט בלבד בתוך שנה מיום הבקשה להישפט. הסעיף אינו מתייחס כלל למועד משלוח כתב האישום כתנאי להימצאות בתוך התקופה בה ניתן לדון באישום... הנה כי כן, קובע המחוקק במפורש, בחקיקה ראשית ובחקיקת המשנה, כי לעניין מירוצ' ההתיישנות בנסיבות כגון דנן, המועד הקובע הוא מועד מסירת ההזמנה לדין".**

עולה מהאמור שמרוץ ההתיישנות מתחיל עם קבלת הודעת הנאשם על רצונו להישפט, ומרגע הודעה זו עומדת למאשימה תקופת זמן של שנה למסירת ההזמנה לדין לנאשם. לפיכך, על המאשימה להוכיח שהזמנה לדין נמסרה לנאשם בתוך תקופה של שנה מקבלת בקשה להישפט.

4. בענייננו, המבקש הגיש בקשה להישפט מקוונת ביום 26.4.22, ומכאן שזהו המועד בו התקבלה בקשתו. המשיבה בדיון לא חלקה על כך (עמ' 1 לפרו', ש' 17).

כעולה מאישור המסירה, שצרף הסנגור, אישור המסירה נשלח לסנגור לכתובת "אשדוד", וחזר כ"מען בלתי מספיק", ביום 30.10.22.

5. אשר לטענת המשיבה בדיון כי כתב האישום אושר ביום 26.3.23, טרם מלאה שנה מיום הגשת הבקשה, ועל כן לא עומדת למבקש טענת התיישנות. כאמור בפסיקה, לעניין מרוץ ההתיישנות, המועד הקובע הוא המועד שבין קבלת הבקשה למועד בו קיבל המבקש את הזימון לדיון כדן. אישור כתב האישום אינו מעיד על קבלת הזימון, ומכאן שדין טענה זו להידחות.

6. אשר לטענת המשיבה כי די בכך שהזימון נשלח לכתובת שרשם המבקש בבקשתו להישפט, "אשדוד", כדי להוכיח קיומה של חזקת מסירה -

כעולה מהטופס המקוון שצרף הסנגור, ברישום מען למשלוח דואר ציין הסנגור הן תחת פרטי המבקש והן תחת פרטי "אשדוד" אולם ברובריקה "כתובת אחרת" ציין את כתובתו המלאה, כולל ת.ד., וכן צרף מכתב נלווה למפנ"א בו ציין במפורש כי יש לשלוח את הזימון למשרדו על מנת למנוע תקלה. עיון בטופס המקוון של הבקשה להישפט, שצרף הסנגור, מעלה כי בחלק בו על הסנגור למלא את פרטי מענו למשלוח אין אפשרות לרישום ת.ד. ורישום זה אפשרי ברובריקה "כתובת אחרת". ברובריקה זו, כאמור, רשם הסנגור את כתובתו המלאה, כולל ת.ד.. בנסיבות האמורות, על מפנ"א היה לשלוח את הזימון לדיון לכתובת הסנגור המלאה שצוינה בבקשה.

לפיכך, טענת המשיבה כי די היה במשלוח הזימון לדיון לכתובת "אשדוד" נדחית.

אשר לאישור המסירה שחזר כ"מען בלתי מספיק", על פי הפסיקה, לא ניתן לבסס קיומה של חזקת מסירה על יסוד הודעת רשות הדואר שהמען בלתי מספיק, כיוון שהדבר מלמד שהודעת הדואר לא נשלחה לנמען, ולא נשלחה לכתובתו (ראו לעניין זה עפ"ת 59386-02-20 ג'יג'יני נ' מדינת ישראל (5.3.20)).

בהינתן האמור, משהמשיבה לא ציינה את כתובת הסנגור המלאה בזימון לדיון, על אף שזו צוינה בבקשה להישפט, ואישור המסירה חזר כ"מען בלתי מספיק", הופרכה חזקת המסירה, ולא הוכח כי ההזמנה לדיון נמסרה למבקש כדן.

7. נוכח האמור, משבקשתו להישפט של המבקש להישפט התקבלה ביום 26.4.22, ולא הוכח כי הזימון לדיון נמסר לו בתום שנה מהמועד בו הוגשה בקשתו, חלה התיישנות.

יצוין כי בחינת מועד הגשת כתב האישום מעלה כי זה הוגש ביום 28.5.23. קרי, בחלוף שנה ממועד קבלת הבקשה להישפט.

נוכח האמור מעלה, אני מורה על מחיקת כתב האישום מחמת התיישנות.

המועד הקבוע להקראה ליום 19.9.23 מבוטל.

המזכירות תפעל בהתאם להחלטה ותמציא ההחלטה לצדדים.

ניתנה היום, כ"ז תשרי תשפ"ד, 12 אוקטובר 2023, בהעדר הצדדים.